

Tisztelt közönség, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Molnár László *Fénylepel* című tárlata a szakralitásról szól. Ám mielőtt a kiállított kollekciónal megismerkednénk, röviden felidézem a festő több mint fél évszázados munkásságának néhány fontosabb állomását.

Indulására jelentős hatást gyakorolt a Zuglói Kör szellemisége. Mint köztudott, a társulás onnan kapta a nevét, hogy a Képzőművészeti Főiskolára járó fiatalok egy csoportja nem volt megelégedve az intézmény túlpolitizált légkörével és realista oktatási módszerével, ezért az akkoriban Zuglóban lakó Molnár Sándor vezetésével önképzésbe fogott. Molnár László egy barátja révén 1962-ben került kapcsolatba Molnár Sándorral és körével. Egy interjúban így emlékszik vissza erre az eseményre: „Itt ismerkedtem meg, Bak Imrével, Nádler Istvánnal, Deim Pállal és Hortobágyi Endrével. Ők voltak a meghatározó személyiségek a műteremben tartott összejöveteleknek.” (...) „Általában a művészetről, a művészeti korszakokról beszélgettünk, ezeket analizáltuk. Itt jutottam hozzá művészetelméleti írásokhoz, például Klee, Kandinszkij, Malevics dolgozatához, valamint Bazaine *Jegyzetek a mai festészetéről* című tanulmányához.” Elsődlegesen a Párizsi Iskola organikus-nonfiguratív képviselőinek – Bazaine, Esteve, Manessier – tevékenységét tanulmányozták a társulás tagjai. Az iskola piktúrája akkoriban a legintenzívebben Hortobágyi Endre, Molnár László és Molnár Sándor alkotásmódjára hatott. Ezt bizonyítják Molnár László korai, látványból kiinduló absztrakt festészetének meghatározó darabjai: az 1965-ban készült *Téli táj*, az 1966-os *Kompozíció*, illetve az 1967-es *Triptichon*. Ezt a nonfiguratív stílust a következő évtizedben azután egy figurális, útkereső korszak követte, amit majd a 1980-as évektől a látvány és az absztrakció határán mozgó, expresszív kifejezőmód vált fel. Olyan munkák készültek ebben az időszakban, mint az újfestésztől is inspirált *Golgota* sorozat (1986-87), melynek több darabjával a bemutatón is találkozunk. Majd néhány esztendő elteltével – az 1990-es évek elején – születtek az igen expresszív, de még figurálisnak is tekinthető *Szent Sebestyén* (1991) és az ugyancsak nagyon mozgalmassá, vörös-kék-sárga koloritú *Jézust megfosztják ruháitól* (1992) című művek. A festő egyre jobban elmélyült a szakrális témában, melynek egyik meghatározó megtestesülése az ezredfordulón született, világos koloritú *Triptichon* (2000), a másik csúcspontja pedig az 2001 és 2006 között készült, közel harminc festményből álló *A lepel* című sorozat, melyet egy, Jézus kínhaláláról szóló könyv, illetve a torinói lepel ihletett. A lepel autentikusságáról most itt – egy megnyitó keretei között – nem ildomos vitát nyitni. Mindenesetre a hívők szerint a torinói lepel ugyanúgy a Megváltó fizikai létének bizonyítéka, mint a Krisztus arcmásának lenyomatát őrző Veronika kendője, melynek három – 2021-ben született – vizuális értelmezése ugyancsak látható most itt, a Múcsarnokban.

De térjünk vissza *A lepel* szériához. Az olajképek zaklatott és színes formái mellett érdemes néhány szót szólni a felületkezelésükről is. Közülük többre, a plasztikusságukat hangsúlyozandó, gyúrt vásznat applikált a művész. Máskor belemetszett a képfelületbe, megint máskor fonállal összehúzta a hasítékot, ám csak azért, hogy a kompozíció roncsoltságát még jobban kiemelje (*A lepel XV*, 2004). A széria darabjai az első pillanatban absztraktnak tűnnek, de számos munkán figurális motívumok is találhatóak. Ilyenek például *A lepel III* (2003), *A lepel IV* (2004) vagy a *Részlet a lepelről II* (2004). Elmondhatjuk tehát,

hogy a festő e valós alakzatokból elvonatkoztatott, gyűrt felületű kompozícióin mindenekelőtt a lepel titokzatos, egyszerre elfedő és sejtető tulajdonságát hangsúlyozza.

Molnár László legújabb alkotói periódusában, az elmúlt tíz esztendőben létrejött műveinek legtöbbje elsősorban a fényre, a fény misztikájára koncentráló absztrakció. A *Ragyogás* című (2015) vászon kék-arany színvilága például a levegő és a napfény villódzását idézi, ugyancsak szín- és formaharmónia a sajátja a *Fehér lepelnek* (2016) is. Ezek az elvont képek a tiszta festészetet képviselik: nem a látványt mutatják meg, hanem színharmóniájukkal, formáikkal, ritmusukkal ébresztenek érzéseket, gondolatokat.

Végezetül meg kell emlékezni Rockenbauer Zoltánnak a tárlat rendezőjének, kurátorának munkájáról is, aki meggyőzően válogatta össze és tárja az érdeklődők elé Molnár László szakrális tárgyú festményeit.

Lóska Lajos művészettörténész